

ЦЕЙ ЕПІЗОД ПРО ДУШІ ТА ІКОНИ

Під ноги плюнули, чи навіть "в морду",
Звичайно, все це міра вищого презирства,
Стерпіти, голову піднявши гордо?
Й таке можливо, хоч бруталне свинство.

А ось, коли відверто плюнуть в душу,
Таку образу здатен хтось не помічати?
Бо, як зв'язки тонкі у ній порушить,
Душа від болю може закричати.

І епізод такий мені учора
Із болем у душі прийшлося пережити,
Бо в неї плюхнулась якась потвора,
А я не зміг від цього захиститись.

Подробиці описувать не буду,
Щоб у брудній мерзоті знову не скупатись,
З душі відлягне, може й я забуду,
Людина ж мусить вміти все прощати.

Та епізодом треба поділитись,
Допомогти чистішими всім людям стати,
Через ненависть спробувать любити,
Чим й свою душу може врятувати.

Дивуюсь, що із нами відбулося,

Бо наче стали ввєрх ногами всі ходити,
Чи на долонях виросло волосся?
Чому не хочемо нормально жити?

Дозволю дати всім свою пораду
Дотримуватись заповіді: Не судити!
Звільняйте свою душу, бога ради,
Від зла, щоб гірше зло не розбудити!

Не треба нам чекать Армагеддону,
А радуватися, що всі ми поки живі,
І не забудьмо, душі – це ікони,
Хто не плює у них, стає щасливим.

Дата написання вірша: 2022-06-27